

Nr 51

Utlåtande i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om förbud mot professionell boxning m. m., dels ock i ämnet väckta motioner.

Genom en den 23 maj 1969 dagtecknad proposition, nr 118, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över justitieärenden och lagrådets protokoll,

dels föreslagit riksdagen att antaga ett vid propositionen fogat förslag till lag om förbud mot professionell boxning,

dels anhållit om riksdagens yttrande över ett vid propositionen fogat förslag till kungörelse om ändring i allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 (nr 617).

I samband med propositionen har utskottet behandlat följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen

dels likalydande motionerna I: 1063 av fru *Hamrin-Thorell m. fl.* och II: 1223 av herr *Sjöholm m. fl.*,

dels likalydande motionerna I: 1067 av herr *Hjorth m. fl.* och II: 1233 av herr *Gustavsson* i Ängelholm *m. fl.*,

dels motionen II: 1226 av fru *Kristensson m. fl.*,

dels ock motionen II: 1232 av herr *Dockered m. fl.*

Motionsyrkandena redovisas på s. 3—4.

Förslagen

Förslagen har följande lydelse.

1) **Förslag**
till

Lag

om förbud mot professionell boxning

Härigenom förordnas som följer.

1 §

Den som här i riket deltagit i tävlings-, uppvisnings- eller träningsmatch i professionell boxning dömes till böter eller fängelse i högst sex månader.

1 — *Bihang till riksdagens protokoll 1969. 9 saml. 1 avd. Nr 51*

2 §

Till böter eller fängelse i högst sex månader dömes också den som i fråga om match som avses i 1 §

1. anordnar eller ekonomiskt understödjer matchen eller upplåter lokal för den,

2. i egenskap av manager ingår avtal om matchen eller främjar tillkomsten av sådant avtal,

3. tjänstgör som domare eller sekond.

3 §

För medverkan till brott mot denna lag dömes ej till ansvar.

4 §

Utbyte av brott som avses i denna lag skall förklaras förverkat, om det ej är uppenbart obilligt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1970.

2) Förslag

till

Kungörelse

om ändring i allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 (nr 617)

Härigenom förordnas, att 12 § allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

12 §.

Å allmän _____ av polismyndigheten.

Sådant tillstånd fordras även eljest för anordnande av offentlig danstillställning, cirkusföreställning, tivoli- och marknadsnöjen samt därmed jämförlig nöjestillställning ävensom tävling och uppvisning i motorsport samt professionell boxning och brottning.

Sådant tillstånd fordras även eljest för anordnande av offentlig danstillställning, cirkusföreställning, tivoli- och marknadsnöjen samt därmed jämförlig nöjestillställning ävensom tävling och uppvisning i motorsport och professionell brottning.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 januari 1970.

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås en lag om förbud mot professionell boxning. Förbudet avser tävlings-, uppvisnings- och träningsmatcher här i landet. I propositionen övervägs frågan om förbud också mot amatörboxning. Förslag om sådant förbud läggs dock inte fram. Det har härvid förutsatts att skärpta säkerhetsföreskrifter genomförs för denna boxning.

Motionerna

I de i anledning av propositionen väckta motionerna har följande yrkanden framställts.

1) I de likalydande motionerna I: 1063 av fru *Hamrin-Thorell m. fl.* och II: 1223 av herr *Sjöholm m. fl.* hemställs, att

»riksdagen måtte besluta att för sin del som lag om förbud mot boxning antaga det med 2) betecknade förslag härom som finns intaget i Kungl. Maj:ts proposition nr 118 (departementspromemorians förslag)».

Det av motionärerna angivna förslaget har följande lydelse.

**Förslag
till
Lag
om förbud mot boxning**

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Den som här i riket utövar boxning genom att delta i tävling, uppvisning eller träning i boxning dömes till böter eller fängelse i högst sex månader, om ej gärningen är belagd med strängare straff i brottsbalken.

2 §.

För medverkan till brott som avses i 1 § dömes den som främjar utövning av boxning genom att

- 1) anordna eller ekonomiskt bidra till tävling eller uppvisning,
- 2) upplåta lokal för tävling eller uppvisning, eller
- 3) tjänstgöra som domare eller sekond vid tävling eller uppvisning.

3 §.

Utbyte av brott enligt denna lag skall förklaras förverkat, om det ej är uppenbart obilligt.

I följande motioner, nämligen

2) de likalydande motionerna I: 1067 av herr *Hjorth m. fl.* och II: 1233 av herr *Gustavsson* i Ängelholm *m. fl.*,

3) motionen II: 1226 av fru *Kristensson m. fl.* samt

4) motionen II: 1232 av herr *Dockered m. fl.*,

yrkas avslag på propositionen.

Beträffande skälen för motionsyrkandena hänvisar utskottet till motionerna och till utskottets eget yttrande.

Inledning

Med anledning av ett medlemsförslag om förbud mot professionell boxning beslöt Nordiska rådet vid sin session år 1963 att rekommendera regeringarna i Danmark, Finland, Norge och Sverige att företa en gemensam undersökning av boxningens skadeverkningar. Undersökningen skulle omfatta både professionell boxning och amatörboxning. Regeringarna tillsatte sedermera en gemensam nordisk kommitté, bestående av medicinskt sakkunniga från de fyra länderna. Kommittén avslutade år 1967 sitt arbete med att avlämna ett betänkande om boxningens medicinska skadeverkningar med förslag till skärpta säkerhetsföreskrifter för boxning. Till grund för kommitténs överväganden låg bl. a. betänkandet Boxningssportens skadeverkningar (SOU 1961:46), som år 1961 hade avlämnats till chefen för inrikesdepartementet av en med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande särskilt tillkallad sakkunnig.

1967 års betänkande remissbehandlades i de berörda länderna. De svenska myndigheter och organisationer till vilka betänkandet remitterades anges under 4.2 i propositionen. Vid sin session i februari 1968 beslöt rådet, att den genom medlemsförslaget väckta frågan skulle anses färdigbehandlad för rådets del. Vid sessionen upplystes, att den danska regeringen — Danmark var koordinerande land i saken — skulle ta kontakt med regeringarna i de övriga länderna bl. a. för att undersöka möjligheterna att genomföra kommittéförslagen. Dåvarande svenske justitieministern, statsrådet Kling, framhöll i rådsdebatten, att han var inställd på att under kommande nordiska förhandlingar söka nå enighet om att förbjuda åtminstone professionell boxning.

Vid 1968 års session i Nordiska rådet väcktes ett nytt medlemsförslag om förbud mot professionell boxning i Danmark, Finland, Norge och Sverige. Efter remissbehandling av förslaget i Danmark antog rådet vid sin session i mars 1969 en rekommendation i överensstämmelse med förslaget.

På grundval av den nordiska läkarkommitténs betänkande och remissvaren över detta har i januari 1969 inom justitiedepartementet upprättats en promemoria angående boxningsförbud (Stencil Ju 1969:1). Promemorian innehåller två alternativa förslag till lag om boxningsförbud. Det ena

förslaget avser endast professionell boxning, medan det andra lagförslaget omfattar både professionell boxning och amatörboxning. Efter remiss har yttranden över promemorian avgetts av myndigheter och organisationer, angivna under 5.2 i propositionen.

Frågan om boxningens tillåtlighet har under senare år vid flera tillfällen behandlats i den svenska riksdagen. Bl. a. väcktes vid 1967 och 1968 års riksdagar motioner om förbud mot professionell boxning. Motionerna föranledde inte någon riksdagens åtgärd, eftersom den ansåg sig inte böra ta ställning i boxningsfrågan innan denna hade färdigbehandlats inom Nordiska rådet.

Beträffande gällande rätt, frågans tidigare behandling i Nordiska rådet och riksdagen, den nordiska läkarkommitténs betänkande, remissyttrandena över betänkandet, departementspromemorian samt remissyttrandena däröver hänvisar utskottet till propositionen.

Lagrådet har lämnat förslaget till lag om förbud mot professionell boxning utan erinran.

Departementschefen

Vid lagrådsremissen anförde *föredragande departementschefen, statsrådet Kling*, bl. a. följande.

Den svenska amatörboxningen leds och kontrolleras av Svenska boxningsförbundet. Förbundet är medlem i Sveriges riksidrottsförbund (RF), som fortlöpande granskar dess verksamhet och godkänner dess tävlingsbestämmelser.

Den professionella boxningen i Europa administreras av European Boxing Union. I Sverige lyder denna form av boxning under Sveriges professionella boxningskommission (Prokommissionen). Denna utfärdar licens för dem som önskar utöva boxning yrkesmässigt och fastställer dagar för tävlingar och uppvisningar i professionell boxning. Kommissionen utses av boxningsförbundet.

De nuvarande reglerna för boxning härrör i sina huvuddrag från mitten av 1800-talet. Då infördes bestämmelser om bl. a. skyldighet att använda boxhandskar. Rondernas längd bestämdes till tre minuter och amatörboxningen skildes från prisboxningen. Reglerna för boxningen har sedan reviderats åtskilliga gånger i mildrande riktning. I Sverige infördes betydelsefulla regler i detta syfte under 1950-talet.

Boxningen är inte någon större sportgren i Sverige. Sporten domineras här helt av amatörboxningen. År 1965 var antalet klubbar för amatörboxare 119 och antalet boxare omkring 3 200. Samma år fanns endast sex professionella boxare registrerade i Sverige. Under årens lopp torde endast 1* — *Bihang till riksdagens protokoll 1969. 9 saml. 1 avd. Nr 51*

ett 50-tal svenskar ha ägnat sig åt professionell boxning. I Danmark och Finland synes intresset för boxning vara större än i Sverige, i Norge däremot avsevärt mindre. I Island är all boxning förbjuden genom en lag från år 1956.

Under senare delen av 1800-talet var boxning en tid förbjuden i några stater i USA och i vissa grevskap i England. Förbuden var i första hand föranledda av de sociala problem som hade uppstått i samband med boxningstävlingar, såsom anhopning av asociala element, allmänna slagsmål etc. Även i Sverige har förekommit tendenser till att hindra boxningstävlingar. I vissa städer, bl. a. Stockholm, vägrade sålunda polismyndigheterna under 1920-talet att lämna tillstånd till offentliga tävlingar och uppvisningar i professionell boxning. Skälen härför synes närmast ha varit att yrkesboxningen bedömdes ha en förråande inverkan och att osunda vinstintressen ansågs göra sig gällande.

I den allmänna debatten sägs ibland att boxningen, i de former den nu utövas, utgör en legaliserad misshandel. Förklaringen till att brottsbalkens regler om ansvar för misshandel inte har tillämpats, när skador uppsåtligt har tillfogats deltagare i boxningsmatch, är att den skadelidande anses ha samtyckt till de skador som kan komma att drabba honom under matchen. Att samtycke anses ha straffriande verkan torde delvis sammanhånga med att boxningssporten är en av samhället tolererad verksamhet.

Under det senaste årtiondet har såväl i riksdagen som i Nordiska rådet väckts förslag om förbud mot boxning. Förslagen har i första hand gällt professionell boxning och har främst motiverats av boxningens skadeverkningar, som hade uppmärksamats på allvar först omkring år 1930 men sedan hade framstått allt tydligare. Vissa av förslagen har lett till att utredningsarbete verkstälts. Sedan 1955 års riksdag hos Kungl. Maj:t hade hemställt om utredning i syfte att klarlägga boxningens skadeverkningar, tillkallade chefen för inrikesdepartementet en särskild sakkunnig som år 1961 avlämnade ett betänkande i ämnet. I detta rekommenderades vissa smärre förbättringar i gällande säkerhetsföreskrifter. Betänkandet ingick sedan i arbetsmaterialet för den nordiska kommitté som jag strax skall beröra. Vid 1962, 1967 och 1968 års riksdagar väcktes motioner med yrkande om ingripande mot boxningen, i synnerhet den professionella. Motionerna föranledde ingen åtgärd på grund av att resultatet av då aktuellt utredningsarbete ansågs böra avvaktas, innan riksdagen tog ställning i boxningsfrågan.

I Nordiska rådet togs boxningsfrågan upp med anledning av ett medlemsförslag år 1962 om en rekommendation till regeringarna i de andra nordiska länderna än Island att förbjuda professionella boxningstävlingar. Förslaget ledde till att rådet år 1963 rekommenderade berörda länder att låta företa en gemensam undersökning av boxningens skadeverkningar. Den kommitté av medicinskt sakkunniga som därefter tillsattes — här kallad

den nordiska kommittén — avlämnade ett betänkande år 1967. Därin lades fram en rad förslag till nya säkerhetsföreskrifter. Kommittén ansåg, att ett förbud till vidare inte borde meddelas. Vid den remissbehandling av betänkandet som ägde rum i Sverige förordade flertalet remissinstanser förbud mot professionell boxning. Åtskilliga ville förbjuda även amatörboxningen. Den förut nämnda rekommendationen ansågs vid rådets session år 1968 slutbehandlad, sedan den däri begärda undersökningen hade utförts. Vid samma session väcktes ett nytt medlemsförslag med hemställan att rådet skulle rekommendera regeringarna i Danmark, Finland, Norge och Sverige att förbjuda professionell boxning. En rekommendation av sådant innehåll antogs av rådet i mars 1969.

På grundval av den nordiska kommitténs betänkande år 1967 och remissyttrandena över detta utarbetades i början av år 1969 inom justitiedepartementet en departementspromemoria med förslag till lag om förbud mot professionell boxning. Utan ställningstagande till frågan huruvida förbud borde införas även mot amatörboxning lades i promemorian fram också ett alternativt förslag, innebärande förbud mot all boxning. Vid remissbehandlingen av promemorian har så gott som samtliga remissinstanser tillstyrkt förslaget om förbud mot professionell boxning eller lämnat det utan erinran. Meningarna har däremot varit delade i frågan om förbudet bör omfatta också amatörboxningen.

I det föreliggande utredningsmaterialet och de i anslutning därtill framförda synpunkterna är det tre sakfrågor som tilldrar sig särskild uppmärksamhet, nämligen hälsoriskerna, andra ogynnsamma konsekvenser av boxningen och frågan huruvida en förbättring av säkerhetsföreskrifterna kan tänkas vara tillräcklig åtgärd f. n.

Vad angår hälsoriskerna har den nordiska kommittén gjort vissa bedömningar om boxningens medicinska skadeverkningar. Kommittén har därvid grundat sig på den kändedom om dessa verkningar som redan finns inom den medicinska litteraturen. Därvid har kommittén tagit hänsyn till de väsentliga ändringar i amatörboxningsreglerna som till skydd för boxarens hälsa har införts under senare tid. I betänkandet redogörs för riskerna för akuta hjärnskador genom hårda slag mot huvudet under boxningsmatcher. Därvid nämns, att före år 1966 sammanlagt omkring 300 boxare, varav två i Sverige, torde ha avlidit på grund av akut hjärnskada i samband med boxningsmatch. I betänkandet konstateras också, att permanenta hjärnskador kan uppstå, i synnerhet vid professionell boxning, utan att boxaren har slagits knockout eller ens blivit omtöcknad. Obotliga hjärnskador kan framkallas genom upprepade slag mot huvudet, vilka var för sig inte medför medvetandestörningar. Efter hjärnskador kan uppstå psykiska defekter som framför allt visar sig genom mentala rubbningar och bristande social anpassning. Trots de hälsorisker med vilka boxningen sålunda anses förenade föreslår kommittén inte något förbud

mot boxning utan den nöjer sig med att lägga fram vissa — i det följande behandlade — förslag till nya säkerhetsföreskrifter, gällande både professionell boxning och amatörboxning. Genomförs dessa föreskrifter, anser kommittén att boxningsskadorna elimineras i sådan grad att man tills vidare — i avvaktan på ytterligare erfarenheter — bör kunna avstå från förbud.

Departementspromemorian grundas, såvitt angår hälsoriskerna, på det material som har redovisats av den nordiska kommittén och på remissyttrandena över detta.

Vid remissbehandlingarna av det nordiska betänkandet och av departementspromemorian har de medicinskt sakkunniga remissinstanserna förklarat sig dela kommitténs uppfattning om boxningens medicinska skadeverkningar och ansett, att nuvarande erfarenheter och kunskaper om verkningarna är fullt tillräckliga för bestämda ställningstaganden i förbudsfrågan. Dessa remissinstanser har också i allmänhet menat, att de föreslagna säkerhetsföreskrifterna från medicinsk synpunkt inte är nog långtgående, och har därför förordat förbud mot all boxning. Bland övriga som i yttrande över promemorian har förordat sådant förbud under åberopande av hälsoriskerna kan nämnas RÅ, hovrätten över Skåne och Blekinge, rikspolisstyrelsen och de båda länsstyrelser som har hörts. Det förtjänar dock också att framhållas, att några av de remissinstanser som representerar medicinsk sakkunskap anser att de medicinska skälen — i betraktande av olika förhållanden av annan art — inte är fullt tillräckliga för att låta ett förbud omfatta även amatörboxningen. Dessa remissinstanser (de medicinska fakulteterna i Lund och Umeå samt professorn Rylander) utgår därvid från att säkerhetsföreskrifterna förbättras.

För min del vill jag framhålla, att man genom den nordiska kommitténs utredning och de två remissbehandlingarna i ämnet har fått en klarare bild av vilka skadeverkningar och hälsorisker som är förenade med boxning. Enligt min uppfattning, som stöds på uttalanden från det övervägande antalet av de remissinstanser som har yttrat sig, är de medicinska skadeverkningarna av boxningen — jag avser då främst hjärnskador av kronisk karaktär — allvarigare än man tidigare har haft anledning att räkna med. Dessa verkningar måste anses vara av sådan art att boxningen från medicinsk synpunkt inte längre kan godtas som sportgren i sin nuvarande form. Samhället kan inte underlåta att ingripa för att förebygga de allvarliga, ibland livshotande skador som boxare kan drabbas av och som i sin tur kan leda till bl. a. arbetsförmåga och sociala anpassningssvårigheter.

Det finns anledning att betona att, som framhålls i departementspromemorian, den professionella boxningen måste anses hälsofarligare än amatörboxningen. Detta har flera orsaker, bl. a. att deltagarna använder lättare handskar, att matchtiden är betydligt längre och att många av boxarna under sin karriär har en tämligen lång aktiv tid. Den professionelle boxaren

utsätter sig således för risken att träffas av flera och hårdare slag mot huvudet än amatörboxaren. Enligt vad som framgår av den nordiska kommitténs utredning är det också i synnerhet professionell boxning som har lett till symtom på permanenta hjärnskador.

Sammanfattningsvis anser jag, att vad som upplysts om hälsoriskerna starkt talar för förbud mot boxning och att skälen därvid självfallet är starkast i fråga om professionell boxning.

När det gäller andra ogynnsamma konsekvenser av boxningen än de berörda hälsoriskerna framhålls i departementspromemorian — förutom att boxningen ibland har en förråande verkan — att det är angeläget att man stävjar de osunda ekonomiska intressen som gör sig gällande inom yrkesboxningen. Det anføres, att det måste anses stötande att boxare och arrangörer kan göra sig betydande vinster på en verksamhet som är inriktad på att åstadkomma skador hos deltagarna. Vad som sålunda har anförts har i regel inte mött någon gensaga under remissbehandlingen.

Nu berörda förhållanden vill även jag betrakta som skäl för förbud. Även på denna punkt är förbudsskälen starkast i fråga om professionell boxning.

Vad angår frågan om förbättring av säkerhetsföreskrifterna för boxning har den nordiska kommittén lagt fram ett förslag därom i 16 punkter. Förslaget avser både professionell boxning och amatörboxning, men jag avser först att behandla frågan om införande av ytterligare säkerhetsföreskrifter för den *professionella boxningen*.

Redan vid remissbehandlingen av den nordiska kommitténs betänkande anfördes i en del yttranden, att man inte kunde påräkna att berörda boxningsorganisationer skulle genomföra ytterligare säkerhetsföreskrifter för den professionella boxningens del.

Av åtskilliga andra yttranden framgår att man, oavsett den frågan, ansåg de föreslagna säkerhetsföreskrifterna otillräckliga för att i godtagbar grad förebygga de hälsorisker som är förenade med den professionella boxningen.

I departementspromemorian anfördes, att det var helt verklighetsfrämmande att för den professionella boxningens del diskutera införande av mera omfattande säkerhetsföreskrifter, ägnade att kraftigt nedbringa skadeverkningarna. Remissinstanserna har inte gjort någon invändning mot detta uttalande. RF framhåller särskilt, att förbundet inte kan kontrollera utövandet av professionell boxning, eftersom denna inte faller inom förbundets område. Det kan tilläggas, att Svenska boxningsförbundet har avstått från att yttra sig när det gäller föreskrifter för eller förbud mot professionell boxning.

Med hänsyn särskilt till den professionella boxningens internationella anknytning delar jag den i promemorian uttalade uppfattningen att det får anses verklighetsfrämmande att räkna med att sådana omfattande sä-

kerhetsföreskrifter som kommittén har föreslagit skulle kunna genomföras för denna boxnings del.

Mot bakgrunden av vad som i det föregående har anförts beträffande den professionella boxningen anser jag, att tillräckligt underlag föreligger för ett ställningstagande till frågan om förbud mot sådan boxning. De åberopade hälsoriskerna och övriga ogynnsamma konsekvenser av denna boxningsform talar som förut har nämnts starkt för förbud. Med hänsyn härtill och då man inte kan räkna med att komma fram till säkerhetsföreskrifter som i godtagbar grad kan förebygga hälsoriskerna förordar jag att — i enlighet med Nordiska rådets rekommendation i mars 1969 — förbud mot professionell boxning införs. Till frågan om den närmare utformningen av en sådan förbudslagstiftning återkommer jag senare.

I frågan om ytterligare säkerhetsföreskrifter för *amatörboxningen* bör först uppmärksammas, att det inte föreligger behov att göra ändringar i gällande säkerhetsföreskrifter i alla de avseenden som avses i den nordiska kommitténs 16-punktsförslag. Sålunda uppfyller redan nu de svenska boxningsreglerna i vissa avseenden de krav som har ställts upp av den nordiska kommittén. Jag vill i det sammanhanget erinra om att nuvarande regler för amatörboxningen i Sverige har utarbetats av boxningsförbundet i samråd med medicinsk expertis och företrädare för RF.

Boxningsförbundets styrelse har förklarat sig vilja medverka till att ytterligare säkerhetsföreskrifter införs i enlighet med kommittéförslaget och har nämnt vilka regeländringar som närmast kommer i fråga. Av förbundets uttalande framgår emellertid att man f. n. inte avser att införa samtliga föreslagna föreskrifter. Den nordiska kommittén anser däremot, att förslagen måste betraktas som en helhet, och under remissbehandlingen har, främst från medicinsk expertis, framhållits att samtliga föreskrifter är betydelsefulla och att det bör vara ett minimikrav att de till fullo genomförs för att boxningen skall kunna tillåtas.

En hel del remissinstanser har ansett, att de föreslagna säkerhetsbestämmelserna är otillräckliga. Bl. a. har invänts att kommittén inte har föreslagit den enda föreskrift som kan vara av någon praktisk betydelse, nämligen ett ovillkorligt förbud att under boxning rikta slag mot huvudet eller ansiktet. Det har också sagts, att hjärnskador inte kan förebyggas så länge nuvarande målsättning att slå ut motståndaren står kvar.

Av särskild betydelse i detta sammanhang är uttalandet från boxningsförbundet, att dess styrelse i princip har beslutat att arbeta för att knock-out tas bort som vinstgivande faktor i nybörjar- och juniortävlingar. Förslag i sådan riktning har inte förts fram av läkarkommittén. Ett fullföljande av detta beslut, som utgör ett betydelsefullt initiativ från styrelsens sida, torde medföra en avsevärd reducering av riskerna för hjärnskador på nybörjare och juniorer.

Enligt min uppfattning framgår klart av den föreliggande utredningen

att man har att räkna med hälsorisker, bl. a. vissa risker för hjärnskador, även om de säkerhetsföreskrifter som den nordiska kommittén har föreslagit genomförs fullt ut och boxningsförbundets nyssnämnda beslut realiseras. Det är naturligtvis svårt att bedöma storleken av dessa risker och om det trots genomförande av föreskrifter av angiven art kommer att inträffa skador som leder till bestående men. Jag anser dock, att man har anledning att sätta tilltro till kommitténs bedömning att ett genomförande av förslagen rimligen torde kunna väsentligt minska faran för hjärnskador.

Som har framgått råder inom den medicinska expertisen inte enighet om nödvändigheten av ett förbud mot amatörboxning. Jag är för egen del benägen att — under förutsättning att de föreslagna säkerhetsföreskrifterna kommer att genomföras utan något väsentligt undantag — inta ståndpunkten att förbud mot amatörboxningen inte bör införas f. n. Denna ståndpunkt bör dock omprövas, om den nämnda förutsättningen inte uppfylls eller om det visar sig att berörda föreskrifter inte i tillräcklig grad undanröjer hälsoriskerna. Jag vill tillägga, att jag utgår från att boxningsförbundet allvarligt arbetar för att knockout tas bort som vinstgivande faktor i första hand vid nybörjar- och juniortävlingar.

I enlighet med det anförda anser jag att förbud mot amatörboxning inte bör införas nu.

I fråga om vissa av de föreslagna säkerhetsföreskrifterna vill jag anföra följande.

Enligt punkt 4 i förslaget till ytterligare säkerhetsföreskrifter bör det vara minst en veckas uppehåll mellan varje match som en boxare deltar i. I allt fall bör han inte delta i mer än en match per dygn. Den föreslagna bestämmelsen torde medföra att det blir omöjligt att under nuvarande former genomföra mästerskapstävlingar av olika slag, eftersom matcherna i slutskedet av sådana kan komma tätare. När det gäller lokala, regionala och nationella mästerskapstävlingar synes det emellertid inte vara omöjligt att organisera turneringarna så att den föreslagna säkerhetsföreskriften kan följas. Jag förutsätter att boxningsförbundet allvarligt undersöker möjligheterna härtill. I olympiska spel och andra internationella tävlingar skall emellertid internationella tävlingsregler tillämpas, och i sådana fall torde rekommendationen i fråga om vilotid mellan matcherna vanligen inte kunna följas.

Vad boxningsförbundet har anfört om medverkan från det allmännas sida vid utarbetandet av vägledning för tävlingsläkare (punkt 6) och vid utbildning av sådana (punkt 7) torde inte vara av beskaffenhet att påkalla något ställningstagande av Kungl. Maj:t i detta sammanhang.

Beträffande förslagen att förbättra ringgolv, boxhandskar och boxningshjälm har under remissbehandlingen av departementspromemorian upplysts, att boxningsförbundet har påbörjat tekniska undersökningar med

sådant syfte i samråd med standardiseringskommissionen och statens provningsanstalt. Som berörts av en remissinstans bör man vid utarbetandet av de nya skyddsåtgärderna på detta område kunna dra fördel av den forskning beträffande stötskydd för huvudet som sker i statens trafiksäkerhetsråds regi.

De säkerhetsföreskrifter som har föreslagits av den nordiska kommittén berör olika skyddsfrågor och man måste räkna med att inte alla förslag kan genomföras samtidigt. Bl. a. kan de tekniska undersökningarna bli tidskrävande. Det får förutsättas att RF, som i viss mån kontrollerar boxningsförbundets verksamhet, följer utvecklingen. Detta torde kunna ske genom RF:s regelgranskande och anslagsbeviljande verksamhet. Målet för den utveckling mot nya säkerhetsbestämmelser som RF och boxningsförbundet har förklarat sig beredda att arbeta för bör vara att samtliga föreskrifter som den nordiska kommittén har föreslagit genomförs.

I och för sig hade det varit av värde om likartade lagbestämmelser hade kunnat genomföras i alla de nordiska länderna. Nordisk rättslikhet har dock inte sådan betydelse på detta område att det finns något hinder mot att man i Sverige redan nu vidtar de här förordade åtgärderna.

I enlighet med det förut anförda bör ett förbud mot boxning alltså tills vidare begränsas till den professionella boxningen. Vad beträffar den lagtekniska utformningen av ett sådant förbud synes det inte råda någon tvekan om att man bör välja den lösning som har föreslagits i promemorian, nämligen en särskild lag. Jag förordar därför, att förbudsreglerna tas in i en särskild lag om förbud mot professionell boxning.

Som en följd av ett förbud mot professionell boxning måste, som också har förordats i departementspromemorian, ändring göras i 12 § andra stycket allmänna ordningsstadgan. Detta innehåller en specialbestämmelse om krav på tillstånd av polismyndighet för anordnande bl. a. av tävling och uppvisning i professionell boxning. Vad som sålunda sägs om professionell boxning bör utmönstras samtidigt med att professionell boxning förbjuds.

På grundval av det anförda har inom justitiedepartementet upprättats förslag till lag om förbud mot professionell boxning och till kungörelse om ändring i allmänna ordningsstadgan den 14 december 1956 (nr 617).

Beträffande departementschefens specialmotivering till förslagen hänvisar utskottet till propositionen, s. 35—39.

Utskottet

I propositionen föreslås att riksdagen skall antaga en lag om förbud mot professionell boxning. Förbudet avser i första hand den som här i riket deltar i tävlings-, uppvisnings- eller träningsmatch i professionell boxning men gäller också den som här anordnar, upplåter lokal för eller ekonomiskt understödjer sådan match, i egenskap av manager ingår eller främjar tillkomsten av avtal om matchen eller tjänstgör som domare eller sekond. Ekonomiska vinster som kan uppkomma inom professionell boxning skall förklarar förverkade till kronan om det inte är uppenbart obilligt. Lagen föreslås träda i kraft den 1 januari 1970.

Som det starkaste skälet för det föreslagna förbudet anges i propositionen de skadeverkningar och hälsorisker som anses förenade med boxningen. Den utredning, som på Nordiska rådets uppdrag verkstälts av den s. k. nordiska kommittén, sammantagen med remissyttrandena över kommitténs betänkande och över den departementspromemoria, som föregått propositionen, visar enligt departementschefen att de medicinska skadeverkningarna av boxningen — främst då hjärnskador av kronisk natur — är allvarigare än man tidigare haft anledning räkna med och av sådan art att boxningen från medicinsk synpunkt inte längre kan godtas i sin nuvarande form. Enligt departementschefens uppfattning är det verklighetsfrämmande att räkna med att det beträffande den professionella boxningen skall införas säkerhetsföreskrifter vilka i godtagbar grad kan förebygga hälsoriskerna. Som ytterligare skäl för en förbudslagstiftning anger departementschefen boxningens förråande verkan och behovet att stävja de enligt hans mening osunda ekonomiska intressen som gör sig gällande inom yrkesboxningen.

I propositionen övervägs även frågan om förbud mot amatörboxning. Förslag om sådant förbud läggs dock inte fram. Det förutsätts emellertid att skärpta säkerhetsföreskrifter genomförs för denna boxningsform.

I de likalydande motionerna I: 1067 av herr Hjorth m. fl. och II: 1233 av herr Gustavsson i Ängelholm m. fl. samt i motionerna II: 1226 av fru Kristensson m. fl. och II: 1232 av herr Dockered m. fl. hemställs om avslag på propositionen. Motionärerna anser ett förbud principiellt felaktigt genom att det strider mot den enskildes rätt att handla på eget ansvar, även om verksamheten medför vissa risker. Genom att de svenska professionella boxarna endast är några få till antalet ter sig förbudet enligt motionärerna också onödigt ingripande. En jämförelse görs i de bägge sistnämnda motionerna med bruket av alkohol, vilket icke är kriminaliserat trots att alkoholmissbruket ger upphov till skadeverkningar av en helt annan storleksordning än de som följer av boxning. I övriga motioner anges motortävlingar som exempel på tillåten sportutövning som väl mäter sig med boxningen i fråga både om hälsorisker och osunda ekonomiska intressen. Efterlevnaden av ett förbud mot boxning skulle enligt motionärerna, särskilt vad gäller

träningmatcher, bli svår att kontrollera. Effekten skulle också bli ringa så länge boxning är tillåten i andra länder. I anslutning härtill anförs i motionerna I: 1067 och II: 1233 som rimligt att möjligheterna att på nordisk basis göra en översyn av gällande säkerhetsbestämmelser bör provas, innan en förbudslagstiftning tillgrips. Enligt motionen II: 1232 saknas den nödvändiga opinionen bland allmänheten för en förbudslagstiftning beträffande såväl amatörboxning som professionell boxning. Slutligen uttalas i motionen II: 1226 att riksdagen klart bör säga ifrån att frågan om förbud mot amatörboxningen ej bör aktualiseras. Beträffande yrkesboxningen bör information ges till allmänheten om de skadeverkningar som kan följa därav.

I de likalydande motionerna I: 1063 av fru Hamrin-Thorell m. fl. och II: 1223 av herr Sjöholm m. fl. hemställs om förbud även mot amatörboxningen i enlighet med ett vid lagrådsremissen fogat förslag till lag om förbud mot boxning. Till stöd härför åberopar motionärerna bl. a. att amatörboxningen med dess tätare matchning är väl så hälsovådlig som den professionella boxningen och att, då lika beteenden bör behandlas lika, all boxning bör inbegripas i ett förbud.

Frågan om boxningens tillåtlighet har under senare år vid flera tillfällen behandlats i riksdagen. I sitt av kamrarna godkända utlåtande 1967: 23 uttalade första lagutskottet med anledning av motioner, vari bl. a. yrkades förbud mot professionell boxning, att det var ägnat att inge starka betänkligheter att tillåta sådana integritetskränkningar som kan leda till allvarliga, kanske livshotande skador. Om det kunde konstateras att risk för skador av sådant slag normalt föreligger i samband med boxning eller vissa former därav, syntes enligt utskottets mening ett ingripande från samhällets sida ej kunna underlåtas. Pågående utredningsarbete inom Nordiska rådet och rådets ställningstagande borde dock avvaktas.

Det nu föreliggande utredningsmaterialet, främst den nordiska kommitténs utredning och uttalandena av de medicinskt sakkunniga remissinstanserna, ger vid handen att riskerna för medicinska skadeverkningar är betydande vid såväl professionell boxning som amatörboxning. Dels uppkommer akuta hjärnskador — före 1966 hade omkring 300 sådana skador i anslutning till boxningsmatcher lett till döden — dels ger upprepade trauma mot huvudet, utan att medvetlöshet behöver inträda, genom en kumulerande effekt upphov till nervcellskador och kroniska sjukdomstillstånd. Det är vidare enligt den nordiska kommittén en klinisk erfarenhet att det efter svåra akuta hjärnskador kan uppstå psykiska defekter som är svåra att påvisa med allmänna testmetoder men som framför allt visar sig genom individens bristande sociala anpassning. Huvudskador kan enligt kommittén förekomma vid olika sporter, men hårda trauma upprepas aldrig tillnärmelsevis i den utsträckning som förekommer vid boxning.

Enligt utskottets uppfattning, som delas av det helt övervägande antalet remissinstanser, är de medicinska skadeverkningarna av boxningen av sådan

art att — i överensstämmelse med riksdagens nyssnämnda ställningstagande — ett ingripande från samhällets sida ej kan underlåtas. Det bör härvid understrykas att de angivna skadeverkningarna inte torde kunna elimineras så länge den nuvarande målsättningen att slå ut motståndaren står kvar inom boxningen och att varje tanke på att ändra denna målsättning måste, i vart fall såvitt gäller den professionella boxningen, vara helt orealistisk.

I likhet med departementschefen anser utskottet att ett inskridande i första hand bör komma i fråga beträffande den professionella boxningen. Som framhålls i propositionen måste denna boxning anses hälsofarligare än amatörboxningen, bl. a. därför att säkerhetsbestämmelserna är mindre omfattande och såväl matchtiden som boxarnas aktiva tid är längre. Enligt den nordiska kommitténs utredning är det också framför allt hos professionella boxare man funnit symtom på permanenta hjärnskador. De övriga ogynnsamma verkningar som tillskrivs boxningen — framför allt att den främjar osunda ekonomiska intressen och utövar en förråande inverkan — gör sig också särskilt starkt gällande inom yrkesboxningen. Beträffande de invändningar mot propositionens förslag som framförs i ovannämnda motioner vill utskottet först framhålla att den omständigheten, att de professionella boxarna för närvarande är ytterligt få eller rent av saknas i vårt land, i lika hög grad kan sägas utgöra skäl för att inte dröja med ett förbud som för att avstå därifrån, eftersom det kan vara svårare att vinna resonans för en förbudslagstiftning under en tid, då den professionella boxningen är mera aktuell. I anslutning till de jämförelser som i motionerna görs med annan sportutövning eller verksamhet med avsevärda skaderisker vill utskottet påpeka att boxningssporten så till vida är unik att syftet för deltagarna är att i varje fall tillfälligt skada motståndaren. Visst fog finns enligt utskottets mening för påståendet i motionerna att det kan bli svårt att i vissa avseenden kontrollera efterlevnaden av ett förbud; framför allt gäller detta den träning som utgörs av en professionell boxares slagväxling med sparringpartner. Dylika svårigheter förekommer dock i många sammanhang och skälet bör ej tillmätas avgörande betydelse. Beträffande motionärernas invändning att effekten av ett förbud torde bli ringa så länge yrkesboxning är tillåten i våra nordiska grannländer vill utskottet gärna medge att det skulle varit av stort värde om en förbudslagstiftning samtidigt kunnat genomföras även i Danmark, Finland och Norge. På Island är all boxning förbjuden sedan 1956. Bristen på nordisk rättslikhet på detta speciella område eller vad motionärerna i övrigt anför i detta sammanhang utgör dock inte skäl att för vårt lands vidkommande underlåta en lagstiftning som anses starkt motiverad. Anledning finns för övrigt att antaga, att Norge inom kort kommer att införa en förbudslagstiftning och det bör ej anses osannolikt att Danmark och Finland förr eller senare kommer att följa exemplet.

På anförda skäl anser utskottet att — i enlighet med Nordiska rådets rekommendation — förbud nu bör införas mot professionell boxning.

Vad härefter gäller övervägandena i propositionen om förbud också mot amatörboxning och de i anslutning därtill väckta likalydande motionerna I: 1063 av fru Hamrin-Thorell m. fl. och II: 1223 av herr Sjöholm m. fl. vill utskottet till en början understryka att vad i det föregående anförts om hälsoriskerna väsentligen också gäller amatörboxningen i dess nuvarande form. Som där angivits måste dock amatörboxningen anses mindre hälsofarlig än den professionella boxningen. En betydande skillnad ligger också i möjligheterna att för amatörboxningens del införa mer omfattande säkerhetsföreskrifter, ägnade att nedbringa skadeverkningarna. Av propositionen framgår att boxningsförbundets styrelse förklarar sig vilja medverka till att ytterligare säkerhetsföreskrifter införs i enlighet med den nordiska kommitténs s. k. 16-punktsförslag. Enligt vad utskottet erfarit har vid boxningsförbundets årsmöte innevarande höst på styrelsens initiativ beslutats en regeländring som i överensstämmelse med punkt 6 i kommitténs förslag ger tävlingsläkaren rätt att ingripa i och avbryta en match. Andra initiativ till ytterligare säkerhetsföreskrifter, avseende höjning av den nedre åldersgränsen för tävlande och borttagande av knockout som vinstgivande faktor i nybörjar- och juniortävlingar, har behandlats av årsmötet och övervägs f. n. ytterligare av styrelsen. I sammanhanget bör understrykas att de svenska boxningsreglerna, utöver vad här nämnts, uppfyller åtskilliga av de krav som ställts upp i den nordiska kommitténs förslag till säkerhetsföreskrifter. Som departementschefen anför är det naturligtvis svårt att bedöma i vilken utsträckning hälsoriskerna kvarstår, om även återstående punkter i föreskrifterna genomförs. Kommitténs bedömning att ett genomförande av förslagen rimligen torde kunna väsentligt minska faran för hjärnskador motiverar dock enligt utskottets mening att man för närvarande kan underlåta att införa förbud även mot amatörboxningen. Det kan tilläggas att det icke synes osannolikt att ett förbud mot den professionella boxningen kan bidra till att minska intresset för amatörboxningen. Den fortsatta utvecklingen inom sporten bör enligt utskottets mening följas med särskild uppmärksamhet och statsmakternas ställningstagande omprövas, om någon väsentlig punkt i de angivna säkerhetsföreskrifterna inte genomförs eller föreskrifterna visar sig otillräckliga för att i önskvärd grad undanröja hälsoriskerna.

Utskottets ställningstagande innebär att boxningsförbudet nu bör begränsas till att avse professionell boxning.

Vad beträffar den lagtekniska utformningen av förbudet delar utskottet departementschefens uppfattning att förbudsreglerna bör tas in i en särskild lag. Den föreslagna lagtexten ger ingen definition av begreppen boxning och professionell boxning. Om man i lag meddelar ett generellt straffsanktionerat förbud mot viss verksamhet, är det emellertid enligt utskottets mening angeläget att det inte råder någon tvekan om vilken verksamhet förbudet omfattar. För närvarande synes tillräcklig vägledning kunna erhållas av boxningssportens egna regler och tävlingsbestämmelser. Skulle dessa

ändras i väsentlig grad kan det dock bli erforderligt att se över lagtexten i angivet hänseende. Utskottet förutsätter att behoven härvidlag uppmärksammas av Kungl. Maj:t.

I enlighet med det anförda förordar utskottet att riksdagen antager propositionens förslag till lag om förbud mot professionell boxning. Utskottet tillstyrker också att riksdagen lämnar en i propositionen upptagen följdändring i 12 § allmänna ordningsstadgan utan erinran. Ställningstagandet innebär att utskottet avstyrker samtliga motioner.

Utskottet hemställer,

A. beträffande frågan om boxningens tillåtlighet

att riksdagen med avslag på motionerna I:1067 och II:1233, II:1226 och II:1232, samtliga såvitt nu är i fråga, ävensom med bifall till motionerna I:1063 och II:1223, såvitt nu är i fråga, beslutar att förbudslagstiftning mot boxning skall införas;

B. beträffande frågan om utformningen av ett boxningsförbud

att riksdagen

dels med avslag på motionerna I:1063 och II:1223, I:1067 och II:1233, II:1226 och II:1232, samtliga såvitt nu är i fråga, antager det genom propositionen nr 118 framlagda förslaget till lag om förbud mot professionell boxning,

dels med avslag på motionerna I:1067 och II:1233, II:1226 och II:1232, samtliga såvitt nu är i fråga, lämnar utan erinran förslaget till kungörelse om ändring i allmänna ordningsstadgan.

Stockholm den 11 november 1969

På första lagutskottets vägnar:

ERIK ALEXANDERSON

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herrar Alexanderson (fp), Erik Svedberg (s), fröken Mattson (s), herrar Schött (m), Svanström (cp), Helge Karlsson (s), fru Lilly Ohlsson (s) och herr Richardson (fp)*;

från andra kammaren: fröken Bergegren (s), herr Dockered (cp), fru Kristensson (m)*, herrar Jönsson i Malmö (s), Sjöholm (fp), fru Bergander (s)*, herrar Polstam (cp) och Rosqvist (s).

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

1) av herrar *Erik Svedberg* (s), *Helge Karlsson* (s), *Dockered* (cp), fru *Kristensson* (m), herrar *Jönsson* i Malmö (s) och *Rosqvist* (s), vilka ansett dels att det avsnitt av utskottets yttrande som börjar på s. 14 med orden »Frågan om» och slutar på s. 17 med orden »samtliga motioner» bort ha följande lydelse.

Det föreslagna förbudet mot professionell boxning grundas främst på den utredning rörande boxningens medicinska skadeverkningar som verkställdes av den av Nordiska rådet tillsatta kommittén. Oaktat kommitténs arbete, såvitt gäller hälsoriskerna, begränsats till en sammanställning som grundar sig på tidigare undersökningar och litteratur, får utredningsresultaten anses visa att de medicinska skadeverkningarna av boxningen kan vara allvarliga och sannolikt är större än vad man tidigare i allmänhet föreställt sig. De av kommittén föreslagna skydds-, kontroll- och säkerhetsåtgärderna synes därför, i den mån de kan genomföras, vara väl motiverade.

Som framgår av redogörelsen ovan går emellertid propositionens förslag längre såvitt gäller den professionella boxningen och innebär att denna boxning helt skall förbjudas. Mot förslaget kan enligt utskottets mening riktas åtskilliga erinringar, icke minst av principiell natur.

Den principiella utgångspunkten vid all förbudslagstiftning bör enligt utskottets mening vara att viss verksamhet får förbjudas endast om den medför skadeverkningar eller annan ogynnsam effekt som är klart allvarligare än annan likartad verksamhet, som är tillåten, samt att det finns påtagliga skäl av allmän natur som påkallar samhällets ingripande. Härvid bör särskilt beaktas om personer, som inte deltar i verksamheten, kan lida skada. Andra omständigheter som man inte kan bortse ifrån är omfattningen av verksamheten samt möjligheten att kontrollera efterlevnaden av ett förbud. Propositionen bör prövas från nämnda utgångspunkter.

Skadeverkningarna inom boxningen är, om än allvarliga, bevisligen mindre än inom åtskilliga andra sportgrenar, där förbud inte torde ifrågasättas. Därtill kommer att de direkta skaderiskerna vid boxning, i motsats till idrottsutövarna själva. Det kan i sammanhanget också erinras om att samhällets strävan att begränsa alkoholmissbruket sökt sig andra vägar än förbudslagstiftning, trots att skadeverkningarna är av en helt annan storleksordning än de som följer av boxning. Utskottet kan inte heller underlåta framhålla att, åtminstone för vårt lands vidkommande, något egentligt stöd saknas för uppfattningen att osunda ekonomiska intressen skulle göra sig gällande med mera påtaglig styrka inom den professionella boxningen än inom vissa andra sportgrenar. Boxningens förråande inverkan synes också

— i den mån någon sådan över huvud taget kan påvisas — vara begränsad, i vart fall i jämförelse med påverkan genom olika massmedia. Enligt utskottets mening talar det anförda med styrka mot att ett förbud mot professionell boxning bör införas.

Vid prövningen av boxningens tillåtlighet bör även beaktas att den professionella boxningen för närvarande är av ytterst ringa omfattning. Enligt vad utskottet erfarit finns för närvarande ingen aktiv professionell boxare i vårt land. Ett förbud framstår därför som en omotiverad speciallagstiftning riktad mot en företeelse som inte existerar i dagens samhälle. Ett förbud mot den professionella boxningen kan däremot skapa en icke önskad nimbus och därmed ett ökat intresse kring sporten, som kan motverka de syften som legat bakom förbudet och ge upphov till en smygverksamhet utanför myndigheternas kontroll. Kontrollen av ett förbuds efterlevnad torde också i övrigt erbjuda särskilda svårigheter, framför allt beträffande träningsverksamheten.

Nordisk enighet om förbud mot den professionella boxningen har icke kunnat uppnås. Något förbud synes icke heller, åtminstone vad gäller Danmark och Finland, vara att vänta inom den närmaste framtiden. Då sålunda intet torde hindra en svensk professionell boxare att förlägga sina matcher till dessa länder, skulle effekten av en förbudslagstiftning i Sverige bli synnerligen begränsad. Följden av ett förbud skulle också kunna bli den att svenska boxare sökte sig till andra länder där säkerhetskraven inte sällan är långt mindre tillfredsställande.

De skäl som åberopats mot ett förbud mot professionell boxning gäller i allt väsentligt det i motionerna I: 1063 och II: 1223 upptagna yrkandet om förbud mot all boxning. I fråga om amatörboxningen måste man också ta hänsyn till den fostrande inverkan som boxningen kan ha på ungdomar; genom denna sportutövning kan det vara möjligt att på ett sunt och riktigt sätt kanalisera en aggressivitet, som kan få ödesdigra följder om den får utlopp i icke organiserade former. Särskilt då det gäller denna boxningsform kan man för övrigt räkna med att det är möjligt beskära skaderiskerna genom att bygga ut säkerhetsföreskrifterna. Av propositionen synes framgå att åtgärder i detta syfte kommer att vidtas av boxningsförbundet.

Med beaktande också av de allmänna strävandena att i görligaste mån begränsa det kriminaliserade området leder det anförda enligt utskottets mening till att boxningsförbud för närvarande inte bör införas i vårt land.

I enlighet med det anförda bör motionerna I: 1067 och II: 1233 samt II: 1226 och II: 1232 bifallas och förslaget i propositionen om förbud mot professionell boxning avslås. Även motionerna I: 1063 och II: 1223 med yrkande om ett utsträckande av det föreslagna förbudet till att avse även amatörboxningen bör avslås. Vid nu angivna ställningstagande föreligger inte behov av att på sätt föreslagits i propositionen ändra allmänna ordningsstadgan.

dels att utskottets hemställan under A bort ha följande lydelse.

A. *beträffande frågan om boxningens tillåtlighet*

att riksdagen med bifall till motionerna I: 1067 och II: 1233, II: 1226 och II: 1232, samtliga såvitt nu är i fråga, samt med avslag på motionerna I: 1063 och II: 1223, såvitt nu är i fråga, beslutar att förbudslagstiftning mot boxning icke skall införas;

2) av herr *Sjöholm* (fp), som ansett

dels att det avsnitt av utskottets yttrande som börjar på s. 16 med orden »Vad härefter» och slutar på s. 17 med orden »samtliga motioner» bort ha följande lydelse.

Vad härefter gäller övervägandena i propositionen om förbud också mot amatörboxning och de i anslutning därtill väckta likalydande motionerna I: 1063 av fru Hamrin-Thorell m. fl. och II: 1223 av herr *Sjöholm* m. fl. vill utskottet till en början understryka att vad i det föregående anförts om hälsoriskerna väsentligen också gäller amatörboxningen. Utskottet delar den i motionerna uttalade uppfattningen att lagstiftningen generellt och undantagslöst måste bygga på principen att lika beteenden bedöms och behandlas lika. Eftersom de skadebringande slag som utväxlas i regelrätt utövad boxning till såväl syfte som effekt är helt överensstämmande oavsett boxningens karaktär är yrkesbetonad eller amatörmässig kan en skiljaktighet i den rättsliga bedömningen enligt utskottets mening icke godtagas. Det helt övervägande antalet remissinstanser tillkännager samma uppfattning härvidlag — som exempel kan nämnas rikspolisstyrelsen, riksåklagaren, socialstyrelsen, hovrätten över Skåne och Blekinge, Svenska läkarsällskapet och länsstyrelserna i Stockholm och Göteborg. Härtill kommer den rent lagtekniska svårigheten eller omöjligheten att särskilja den träning som avser professionell boxning från träning i amatörboxning.

Utskottets ställningstagande innebär att boxningsförbudet bör avse all boxning.

Vad beträffar den lagtekniska utformningen av förbudet delar utskottet departementschefens uppfattning att förbudsreglerna bör tas in i en särskild lag. Den av utskottet utformade lagtexten, väsentligen överensstämmande med ett vid lagrådsremissen fogat förslag om förbud mot all boxning, ger ingen definition av begreppet boxning. För närvarande synes tillräcklig vägledning kunna erhållas av boxningssportens egna regler och tävlingsbestämmelser. Skulle dessa ändras i väsentlig grad kan det dock bli erforderligt att se över lagtexten i angivet hänseende. Utskottet förutsätter att behoven härvidlag uppmärksammas av Kungl. Maj:t.

I enlighet med det anförda förordar utskottet att riksdagen i anledning av yrkandet i motionerna I: 1063 och II: 1223 antager nedan angivna lag om förbud mot boxning. En i propositionen upptagen följdändring i 12 §

allmänna ordningsstadgan bör lämnas utan erinran. Ställningstagandet innebär att utskottet avstyrker motionerna I: 1067 och II: 1233 samt II: 1226 och II: 1232.

dels att utskottets hemställan under B bort ha följande lydelse.

B. beträffande frågan om utformningen av ett boxningsförbud

att riksdagen — med förklaring att riksdagen icke kunnat i oförändrat skick antaga det genom propositionen nr 118 framlagda förslaget till lag om förbud mot professionell boxning — med avslag på motionerna I: 1067 och II: 1233, II: 1226 och II: 1232, samtliga såvitt nu är i fråga, samt i anledning av motionerna I: 1063 och II: 1223, såvitt nu är i fråga,

dels för sin del antager förslag till lag om förbud mot boxning av följande lydelse.

Förslag
till
Lag
om förbud mot boxning

Härigenom förordnas som följer.

1 §

Den som här i riket deltagit i tävlings-, uppvisnings- eller träningsmatch i boxning dömes till böter eller fängelse i högst sex månader.

2 §

Till böter eller fängelse i högst sex månader dömes också den som i fråga om match som avses i 1 §

1. anordnar eller ekonomiskt understödjer matchen eller upplåter lokal för den,

2. i egenskap av manager ingår avtal om matchen eller främjar tillkomsten av sådant avtal,

3. tjänstgör som domare eller sekond.

3 §

För medverkan till brott mot denna lag dömes ej till ansvar.

4 §

Utbyte av brott som avses i denna lag skall förklaras förverkat, om det ej är uppenbart obilligt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1970.

dels lämnar utan erinran förslaget till kungörelse om ändring i allmänna ordningsstadgan.